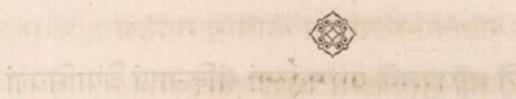
॥ अधैकोनविंशो ऽध्यायः॥

मृत उवाच ॥

मकीपतिस्वय तत् कर्म गर्क्य विचित्तयत्रात्मकृतं सुर्दुर्मनाः। ग्रहो मया नीचमनार्यवत् कृतं निरागिस ब्रह्मणि गृहते जिस ॥ १॥ ध्रवं ततो मे कृतदेवकेलनादूरत्ययं व्यसनं नातिदीर्घात्। तदस्तु कामं क्यघनिष्कृताय मे यथा न कुर्या पुनरेवमद्वा ॥ १॥ ग्रचीव राज्यं वलमृहकोषं प्रकोपितो ब्रह्मकुलानलो मे। दक्वभद्रस्य पुनर्न मे जभूत् पापीयसी धीर्द्धितदेवगोभ्यः ॥ ३॥ स चित्तयत्रित्यमयाप्रणोग्यया मुनेः सुतोक्तो निर्ऋतिस्तत्तकाख्यः। स साधु मेने न चिरेण तत्तकादलं प्रसक्तस्य विरक्तिकार्णं ॥ १॥ ग्रयो विक्रायेमममुं च लोकं विमर्शितौ क्यतया पुरस्तात्। कृत्ताङ्गितेवामधिमन्यमान उपाविशत् प्रायममर्त्यनयां ॥५॥ या वै लसच्छीतुलसीविमिश्रकृत्ताङ्गिरे एवस्यधिकाम्बुनेत्री। पुनाति त्नोकानुभयत्र सेशान् कस्तां न सेवेत मिर्घ्यमाणः ॥ ६॥ इति व्यविह्य म पाएउवेयः प्रायोपवेशं प्रति विन्नुपयां। दध्यौ मुक्न्दाङ्गिमनन्यभावो मुनिव्रतो मुक्तसमस्तसङ्गः ॥ ७॥ तत्रोपज्ञम्भ्वनं पुनाना महानुभावा मुनयः सशिष्याः। प्रायेण तीर्थाभिगमापदेशैः स्वयं हि तीर्थानि पुनन्ति सन्तः ॥ ६॥ ग्रत्रिर्विसष्ठश्यवनः शर्द्वानरिष्टनेमिर्भृगुरङ्गिराश्च ।